

4 Απριλίου: Σάββατο του Λαζάρου

/ Βίοι Αγίων

Το Σάββατο του Λαζάρου κατέχει ξε-χωριστή θέση, στο λειτουργικό ημε-ρολόγιο. Δεν ανήκει στις σαράντα η-μέρες της μετάνοιας της Μεγάλης Τεσσαρα-κοστής ούτε και στις οδυνηρές ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδος, αυτές που αρχίζουν από τη Μεγάλη Δευτέρα και τελειώνουν τη Μεγάλη Παρασκευή. Μαζί με την Κυριακή των Βαΐων συνθέτουν ένα σύντομο χαρού-μενο προλούδιο των γεμάτων πόνο ημερών που ακολουθούν. Δύο σημαντικά περιστατικά συνδέονται με τη Βηθανία: εκεί ανέ-στησε τον Λάζαρο και από εκεί ξεκίνησε ο Ιησούς την πορεία και άνοδό Του προς τα Ιεροσόλυμα.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι ένα γεγονός που, όπως θα δούμε, έχει εξαιρετικά με-γάλη σημασία. Συνδέεται μυστηριωδώς με την Ανάσταση του Κυρίου μας και παίζει, ως προς αυτή, τον ρόλο μιας έμπρακτης προφη-τείας. Θα μπορούσαμε να

πούμε ότι ο Λάζαρος μας παρουσιάζεται στο κατώφλι της Μεγάλης Εβδομάδας αναστημένος, ως προάγγελος της νίκης του Χριστού επί του θανάτου, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, παρα-μονές των Θεοφανείων, προανήγγειλε τον Επιφανέντα Χριστό. Πέρα όμως από τον πρωταρχικό αυτό χαρακτήρα της, η ανάσταση του Λαζάρου έχει και κάποιες δευτερεύουσες πτυχές τις οποίες είναι χρήσιμο να εξετάσουμε:

Η ανάσταση του Λαζάρου αναγγέλλει την ανάσταση των νεκρών η οποία έρχεται ως συνέπεια της Αναστάσεως του Κυρίου: «Λά-ζαρον τεθνεώτα τετραήμερον ανέστησας εξ Άδου, Χριστέ, προ του σου θανάτου διασείσας του θανάτου το κράτος και δι' ενός προσφιλούς την πάντων ανθρώπων προμηνύων εκ φθοράς ελευθερίαν». Το Σάββατο του Λα-ζάρου είναι, κατά κάποιο τρόπο, η εορτή όλων των νεκρών. Μας δίνει την ευκαιρία να ε-πιβεβαιώσουμε και να συγκεκριμενοποιήσου-με την πίστη μας στην Ανάσταση. Ο Κύριός μας, τονώνοντας το ηθικό της Μάρθας, μας δί-νει σχετικά με τους κεκοιμημένους μας μια πολύτιμη διδασκαλία. Είπε στη Μάρθα: «Αναστήσεται ο αδελφός σου». Η Μάρθα α-πάντησε: «Γνωρίζω ότι ο αδελφός μου θα ανα-στηθεί κατά τη γενική ανάσταση της εσχάτης ημέρας».

Και ο Ιησούς ανταπάντησε: «Εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή». Η πίστη της Μάρθας ήταν ανεπαρκής σε δύο σημεία. Προέβαλε στο μέλλον, και μόνο στο μέλλον, την ανάσταση του αδελφού της και, δεύτε-ρον, δεν αντιλαμβανόταν αυτή την ανάσταση παρά μόνο σε σχέση με ένα γενικό νόμο. Ο Ιη-σούς όμως της δείχνει ότι η ανάσταση είναι έ-να γεγονός ήδη παρόν, επειδή Αυτός δεν προξενεί απλώς, αλλά είναι η ανάσταση και η ζωή. Οι κεκοιμημένοι μας ζουν διά και εν Χριστώ. Η ζωή τους συνδέεται με την προσω-πική παρουσία του Χριστού και εκδηλώνε-ται εν αυτή. Εάν θελήσουμε να ενωθούμε πνευματικά με έναν κεκοιμημένο αδελφό μας που αγαπούσαμε πολύ, δεν θα προσπα-θήσουμε να τον ζωντανέψουμε στη φαντασία μας, αλλά θα έρθουμε σε επικοινωνία με τον Ιησού και εν Αυτώ θα τον βρούμε.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι μια θαυ-μάσια επεξήγηση του Χριστολογικού δόγ-ματος. Μας δείχνει πως, στο πρόσωπο του Ιησού, η θεία και η ανθρώπινη φύση ενώνο-νται χωρίς να συγχέονται: «Ανάστασις και ζωή των ανθρώπων υπάρχων, Χριστέ, εν τω μνήματι Λαζάρου επέστης, πιστούμενος ημίν τας δύο ουσίας σου...». Αφενός, στον Ιη-σού ο άνθρωπος μπορεί να λυγίσει μπροστά στη συγκίνηση και να θλιβεί για την απώλεια ενός φίλου: «Εδάκρυσεν ο Ιησούς. Έλεγον δε οι Ίουδαίοι, ίδε πως εφίλει αυτόν». Αφε-τέρου, ο Θεός, εν Χριστώ, μπορεί να διατά-ξει τον θάνατο ως έχων εξουσία: «Φωνή μεγάλη εκραύγασε· Λάζαρε, δεύρο έξω. Και εξήλθεν ο τεθνηκώς...».

Τέλος, η ανάσταση του Λαζάρου παρακι-νεί τον αμαρτωλό να ελπίζει ότι, ακόμη κι

αν είναι πνευματικά νεκρός, μπορεί να ξαναζήσει: «Καμέ, φιλάνθρωπε, νεκρόν τοις πάθεσιν, ως συμπαθής εξανάστησον, δέο-μαι». Είναι κάποιες φορές που μια τέτοια πνευματική ανάσταση φαίνεται εξίσου αδύ-νατη όπως και η ανάσταση του Λαζάρου: «Κύριε, ήδη όζει, τεταρταίος γάρ εστι». Όλα όμως είναι δυνατά για τον Ιησού, από το να μεταστρέφει τον πιο σκληρόκαρδο α-μαρτωλό μέχρι να αναστήσει ένα νεκρό: «Λέγει ο Ιησούς, άρατε τον λίθον...».

Να λοιπόν τι θα μάθουμε, αν πάμε το Σάββατο αυτό στη Βηθανία, στον τάφο του Λαζάρου. Εμείς όμως δεν θέλουμε να συναντήσουμε τον Λάζαρο. Θέλουμε να συναντή-σουμε στη Βηθανία τον Ιησού και να ξεκινή-σουμε μαζί Του τη φετινή Μεγάλη Εβδομά-δα. Μας προσκαλεί ο ίδιος και μας περιμέ-νει. Η Μάρθα ήρθε κρυφά να πει στην αδελ-φή της: «Ο διδάσκαλος πάρεστι και φωνεί σοι». Και η Μαρία «ως ήκουσεν, εγείρεται ταχύ και έρχεται προς Αυτόν». Ο Κύριος με καλεί. Θέλει κατά τις ημέρες του Πάθους Του να μην Τον εγκαταλείψω. Θέλει, αυτές ακριβώς τις μέρες, να αποκαλυφθεί σε μένα -που μπορεί ήδη να «όζω»- μ' έναν τρόπο καινούργιο και υπέροχο. Κύριε, έρχομαι.

(Lev Gillet, «Πασχαλινή κατάνυξη», εκδ. Ακρίτας, σ. 51-55)